

A Vosztok-tó jege

Égő olajmezők és alvó kutyák

Próbálom értelmezni a képet, amit századszor látok, de semmi. Nem álmodom, de nem is vagyok ébren, a köztes időszakban jelenik meg, amikor éppen álomba zuhannék, de felriadok, próbálok fogást találni, nem megy, próbálok visszaaludni, nem megy.

Az Anya kultusza gyorsan és véglegesen szorította ki a többi vallást, első körben a városokban terjedt el, azonnali megváltást kínált, és választ adott minden kérdésre, amit addig még feltenni sem lehetett, rituáléjában erősebben volt jelen a divat, mint a szakralitás, mégis bekövetkezett a katarzis, óraműpontossággal, agyzsibbasztó erővel és az ayahuasca hatékonyságával. Akkor is hat, ha nem hiszel benne. A templom csak később épült föl, jóval utánam, amikor már elcsöndesedtek a viharok, és a boszorkányok pacifikálták Ázsiát.

Álmomban megint az eü-egységben vagyok, egy fertőtlenítőszagú konténer valahol Délkelet-Ázsiában, a pontos koordináták titkosítva, a bázist két összeolvadásra készülő multinacionális vállalat üzemelteti, tulajdonképpen egy hátsó bejárat a senkiföldjén.

Miért ne?

Beomló pajták, lángoló kenderföldek, alvó kutyák, álmukban embert ölnek. > 69

A jég emlékei

– *Mit látott, amikor bejutott?* – az asszisztens nem mert felnézni, csak meredt a papírra, és várta, hogy leír hasson valamit. Bármit. Az orvos megismételte a kérdést: – *Mit látott meg először, amikor belépett az objektumba?*

Anyám nem mesélt a születésemről semmit, anyám nővére viszont, aki végigcsinálta velem a terhességet, és még utána is hetekig mellette maradt, – nos, fiam, jobb, ha tudod, előbb-utóbb úgyis megtudnád, akkor már inkább tőlem, mint a zavaros fejű anyádtól, meg egyébként is, ő csak pillanatokra tért magához, nem is emlékezhet – egyszer fáradtságtól és drogtól zakatolva és öklendezve megosztotta velem érkezésem történetét.

Amikor megszülettem, a szülőszoba személyzete fásultan tolt a rutint, fel sem néztek, csak a főnővér merevedett meg egy mozdulat közben, aztán sietve elindult az ajtó felé.

Egy angyal jelent meg a fejed fölött – mesélte anyám nővére –, egy angyal, és ezt csak a főnővér vette észre, mert anyád a végtelenségig kimerült, az orvos és a többiek pedig gépiesen tették a dolgukat, nem törődtek volna azzal sem, ha anyád sakált szüil, csak a műszaknak legyen már vége, de a főnővér pont akkor és pont oda nézett, ahol és amikor az angyal megjelent.

Nem vette le róla a szemét, amikor az ajtóhoz ért, a háta mögött próbálta kitapogatni a kilincset, majd szó nélkül kiment. Fehér volt, mint a Nap.

Ismerte az angyalt – mondta anyám nővére –, látta a jelet a járomcsontodon, tudta, mi következik. Ott volt akkor is, amikor világra jött a Kígyó, a Sóhajok évében, a Kígyó, aki szenvedésre született, és ott volt akkor is, amikor megjelent a homlokán a jel, az önmagába záródó karmok erdeje. Végig kellett néznie, hogy a Földre érkeznek testvérei, de mind csak előhírnökeid voltak, és amikor az angyal megjelent, hazaindult, hogy az utolsó percekot ott töltsse el.

Az angyal eltűnt, a szülésznő feljegyzett valamit, aztán átvett téged a doki kezéből, fel-emelt a lámpa felé, hogy meggyőződjön róla, minden tagod a helyén van, majd letett anyád

69

Erre pontosan emlékszem: egy lankás, ligetes dombon táboroztunk, mögöttünk egy nagyobb suvadás meredek, köves fala védte a hátunkat, előttünk belátható, végtelen lejtő és mezők, ameddig a szem ellát, a látóhatáron házak, gazdasági épületek. Semmi mozgás, késő délután volt, egy tulajdonjogi vita miatt voltunk itt, a tanya túloldalán, egyelőre láthatatlanul terült el a Strelnikov-farm, 60 silóval és saját légvédelemmel, ezért inkább a gyaloglás mellett döntöttünk, civilben, három irányból, de nem ma, mert ma még csak a mi egységünk ért ide, a többiek elakadtak a keleti síkságon, valami műszaki hiába miatt nem tudta őket a kijelölt pontig szállítani a helyi járatokra megszólalásig hasonlító busz, úgyhogy messzebről indultak, és előreláthatólag hajnalban érik el a pozíciót, így lett egy szabad esténk, és mindenki magával volt elfoglalva, teljes csöndben várakoztunk a közép magas aljnövényzet fedezékében, amikor meghallottuk az ugatást.

A tűz a kenderföld nyugati sarkából indult, először csak a fekete füst, aztán előbújtak a lángok, hihetetlen gyorsággal terjedt, gyakorlatilag páholyból néztük, ahogy átrohan előttünk, felégetve mindent, ami addig a lábunk előtt elterült, beleértve a házakat, gazdasági épületeket és a domb lábánál sárguló facsoportot, aztán megáll, nem talál táplálékot, felénk indulna, de nincs mibe kapaszkodnia, úgyhogy elcsitul, alig parázslík, míg a lángok tovább rohannak kelet felé, a partakon átcsapva elérik a fenyvest, de aztán onnan sincs tovább, a parázstenger olyan, mint egy úrból filmezett város, a nap közben lemegy, és csupán a lüktető, hullámzó fények világítanak, egyre gyengébben, egyre lassuló ütemben, aztán már csak néhány gócpontban él tovább a tűz, mi pedig alszunk, mert már csak négy óránk maradt az indulásig.

A kutyák egymást hergelik, ha valamelyik abbahagyja az ugatást, egy másik azonnal rákezd.

mellére. Éber voltál, hunyorogtál a fényben, de nem sírtál, csak kapálóztál és nyöszörögtél. Anyád átölelt, gügyögött valamit, de te csak elnéztél mellette, átnéztél a vállai fölött, átnéztél rajta, kerested a térben a tiedet.

Nem voltak ott.

Az angyal nem mutatkozott többé.

– *Látott-e valami különlegeset? Bármit?* – a doktor idegesen kopogott tollával a szék karfáján.
– *Nem emlékszem semmire, doki, igyekszem, de fehérr minden, ha emlékezni próbálok, fehér és fáj.*

Vért. Sok vért láttam. Véres délköröket, a horizont mögött terpeszkedő vértenger visszfényét a felhőkön, a vér illatát éreztem, a vér zenéjét hallottam, mindenhol vér volt, rengeteg vér. Mi fog ránk várni, ha belépünk? Rend volt, de ez a rend a vér rendje volt, éreztem, hogy soha többé nem fogom látni ezt a színt, és ahol eddig vöröset láttam, ott ezentúl fehéret fogok, a mosogató mellett tiszta tányérok és poharak sorakoztak egy fehér konyharuhán, a könyvespolcon a könyvek szerzők és – minden bizonnyal – témák szerint csoportosítva, az egyik széken vasalt ing, előtte egy fényes bakancs, az indukciós főzőlapon a lábosban víz (vér), a vízben egy felnyitott konzerW. A falakon vér, a mennyezeten vér, a padlón vér – friss, szemszagatóan vörös, friss vér. Ha minden és mindenki vére egyszerre folyna ki, akkor sem lehetne ennyi, a világban egyszerűen nincs ennyi vér, de ez is csak egy gondolat, mert hiába nem lehet, ha egyszer van, és akkor megfordultam.

Megfordultam, és Rodrigueze néztem, aki közvetlenül mögöttem lépett be a berobbant ajtó maradványainak éles csomkjait finoman megkerülve, és (vér) azt vártam, hogy meglepetést vagy legalább némi csodálkozást látok a szemében, de csak jött befelé, és káromkodott. Visszanéztem, és a vér eltűnt. Rend volt, üres, visszataszító rend, embertelen, lakatlan rendezettség mindenütt, de semmi más. Nem mondtam semmit, csak mutattam neki, hogy az ebédlőasztalnál kezdjen, ott volt egy dosszié nyitva és mellette néhány teleírt lap, én pedig a kezemre néztem, aztán a falakra megint, aztán (vér) a hálókörlet felé indultam. Ököl belépett, és a monitorra nézett a csuklóján. Övé volt a vezérlő, jobbra a konyha mellett, aztán balra és fel. Mindenki tudta a dolgát, nem szóltunk egymáshoz, csak a rádió sercegett a fülünkben.

Ha elfelejthettem volna a vért, elfelejthettem volna a fehéret is.

Fehér, mint a vörös rózsza, fehér, mint a bor, a vér, a bor, a vér. Fehér.

És amikor a mexikói megkerülte az asztalt, valami csillogott a tarkóján, mintha nyál (vér) vagy esőcseppektől szikrázó pókháló lenne, de eltűnt, nem érdekes, nem vér volt (vér volt).

– *Mit gondolsz, doki, fogok valaha emlékezni, vagy ez már így marad?*

Túljátszom, túljátszom, ez így nem lesz rendben, gyanakodni fog, addig gyógyszereszed, amíg álmomban vagy ébren, de a kimerültségtől és a tablettáktól öntudatlanul az igazság-

70

Ideje lenne visszaparancsolnod az angyalaidat, Uram. Méretetlen károkat okoznak, és egyre vadabbak, felfalják a természet javát, elpusztítanak mindent, ami az útjukba kerül, kitépik a kereszteteket a földből, felborogatják a sírköveket, ahol csak megfordulnak, betört ablakok, ledől kőművek maradnak utánuk, sötétedés után az emberek nem mernek kilépni házaikból, mert ők lesben állnak, és lecsapnak, csecsemőket rabolnak el a bölcsőből, betegségeket terjesztenek, szárnyat igéznek a malacra, röptetik, és kikacagják.

ról fogok beszélni, addig fog sokkolni, míg el nem mondom neki, hogy (vér) mit láttam, és akkor tovább tömnek LSD-vel, Savval itatnak, lefekvés előtt énekelnek nekem, nem engedik meg, hogy kinézzek az ablakon, elvesznek mindent, mert ezek tényleg nácik, ugyanolyan zsoldosok, mint én, hiába orvosok, hiába nővérek, hiába járnak fehér (vér) köpenyben, nácik, és soha nem eresztenek el, ha szagot fognak, letöltik az agyamat a kórház központi szerverére és –

Felnézett, de nem rám, hanem valahová a fejem fölé. – *Most az a lényeg, hogy nyugodjon meg. Szedje a gyógyszereket, azok segítenek emlékezni, lehetőleg aludjon néha, és ne erőltesse. Egyszer majd arra ébred, hogy könnyebb lett, és aztán minden nappal egy kicsit megint és megint. A hosszú távú memóriájának semmi baja, fizikailag is rendben van.*

Rodríguez nem jött be mögöttem. Ököl sem. Senki sem jött be mögöttem, az ajtót nem robbantottuk fel, azt mondták, hogy gyakorlatilag azonnal összeestem, ahogy kiszálltunk a helikopterből, el sem indultunk a bázis felé, mert valakinek ott kellett volna maradnia velem, de ahhoz kevesen voltunk, így gyakorlatilag csak hagytunk néhány nyomot a hóban, amit persze azonnal eltüntetett a viharos szél, és máris indultunk vissza, illetve ők indultak, engem pedig vittek, így mondták el, amikor végre visszamehettem az egységhez, én pedig tudtam, hogy ebből egy szó sem igaz. Egyedül én emlékeztem. Magamra hagytak a körletben, nyilván azt gondolták, hogy rám fér némi nyugalom, mielőtt bekapcsolódom a munkába, én pedig belevágtam ökölrel az ajtófélfába, és a fájdalomhoz képest próbáltam meg felmérni a károkat. Mindenkit elvesztettem. Ők már nincsenek. Figyeltem, ahogy a kézfejemre a friss sebből lassan vércseppek indulnak a könyököm felé. Hófehér vércseppek és egyre távolodó fájdalom.

Az orvos ezután szó nélkül felállt és kiment a kórteremből, nem nézett rám, tulajdonképpen nem nézett rám soha többé, az asszisztense még vetett rám egy szánakozó pillantást, aztán követte.

– *Mi van a többiekkel?* – fordultam a nővérhez, aki bizonytalanul mosolygott, de nem válaszolt, csak annyit mondott, hogy feküdjek vissza, hamarosan minden rendbe jön, ne idegeskedjek a többiek miatt, most elsősorban magamra kell figyelnem, és lehetőleg aludjak egyet vacsora előtt. Fiatal volt, de a szemei öregek, a kézfején majdnem fekete erek látszottak a vékony, fehér bőr alatt, ahogy bizonytalanul matatott az asztalon, mielőtt ő is kiment, és behajtotta az ajtót.

Két napra elegendő anyagom maradt, vissza kellett jutnom az egységhez, mielőtt teljesen kiszáradok, meg kellett győződnöm az egészségügyi osztagot, hogy felesleges tovább itt tartaniuk, nem tudok semmit, nem emlékszem semmire, időpazarlás minden egyes perc, amit azzal töltenek, hogy újra és újra feltegyék a kérdéseiket.

A nővér visszajött, ujját a számra tette, egészen közel hajolt, a hajának borókaillata volt, boróka és még valami, talán egy távoli, sötét bányavárosban eltöltött tizennyolc év fanyar aromája, közel hajolt, és azt suttozta: *miért ne...*

Anyám testvére a szülés alatt odakint várt, és amikor a nővér kilépett, önkéntelenül is elé állt.

Nem beszéltek az angyalról, nem kellett beszélniük. Akkor is ott volt, ha nem volt ott, akkor is róla beszéltek, ha nem beszéltek róla. Az angyalt nem látták soha többé. Nem is emlékeztek rá. Fehér volt – mondták (fehér volt, mondta bennük egy hang), anyám nővére idegesen felnevetett, és belépett a szülőszobába.

Az angyal, kinek neve Légió, hallotta a suttozást a jövőből.

Miért ne... < 70

Nincs a kezükben

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 14:36
De legalább a mi sztorink nincs a kezükben

W. küldte, ekkor: szeptember 11., 14:37
áh, nem tudhatod
na mindegy

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 14:37
Nem, persze

W. küldte, ekkor: szeptember 11., 14:37
mennem kell

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 14:37
Persze
Jó volt veled beszélgetni

W. küldte, ekkor: szeptember 11., 14:37
:(((((((

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 14:37
Szeretlek

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 19:10
Látom a gondolataidat

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 19:11
A kötődés átka

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 19:22
Egy bunker falán át is érezlek, hiába gubódzol be

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 23:00
Ahogy ma hiába vártam, hogy itt legyél, éreztem a szilánkokat az agyamban. Egyre mélyebbre fúródtak, rosszul lettem, és már soha többé nem leszek ugyanaz, aki ezelőtt
☹️

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 23:01
Most vesztettelek el

Té küldted, ekkor: szeptember 11., 23:02
Gyűlöllek > 71

Az angyal, kinek neve Légió. Valamit mutat a dűnék mögött, de nem látok semmit, csak az ujját és a kavargó homokot. *Egyedül jöttem – próbálom nyugtatgatni –, teljesen egyedül, mert ideje megtudnom a válaszokat. De ezzel nem sokra megyünk, nincs ott semmi, különben is elegendő van a pontatlan jóslatokból, a ködös magyarázatokból és az egész misztikus picsogásból, eleget kaptam már ebből az egész szarságból, jóval többet, mint amennyit szerettem volna, gyakorlatilag ezzel keltem, ezzel feküdtem, tömtek velem, aztán amikor már hánytam az egésztől, megint tolták a pofámba, nem lehetne ezúttal csak egyszerűen, emberi nyelven?*

Nem kérdezték meg, kihez beszélek, csak elmentek mellettem, tele volt a város hozám hasonló eszelősökkel, még csak félre sem toltak, egyszerűen elmentek mellettem, kifeszítették a sárga-fekete szalagot, helyszíneltek, a kapualjban félig ülő helyzetben egy halott pap, szemében csodálkozás és rémület, alig akadtak báméskodók, mindenki a maga dolgával törődött.

71

A gyűlölet hosszú várakozás. (René Maran)

Pont ezt nem akartam.

Olyan mélyre merültem a hazugságaimban, hogy az előbb majdnem elhittem, hogy nem ezt akartam. Pontosabban: amikor leírtam, hogy pont ezt nem akartam, mármint hogy a gyűlölet legyen a varázsszó, amivel végül – jobb híján – értelmet nyer az örökké, a dolgok a helyükre kerülnek, és a megnyugvás beteríti az univerzumot, hirtelen egyértelmű lett, hogy pontosan ezt akartam. Ezt érezhetik a szerelemféltek, amikor kedvesük levágott fejét ringatva várják a rendőroket, hogy egy utolsó mosollyal elköszönjenek a fénytől, és a katónia labirintusában elrejtőzzenek a kérdések és válaszok elől.

Amikor konstatáltam, hogy egy igénytelen és közhelyes érzelmi csapdába sodródtam, ráadásul éppen készülök kényelmesen elhelyezkedni ebben a gumiszobában, és már azt terveztem, hogy hová kerül pontosan a kanapé, még egyszerűlőjára összeszedtem minden erőmet, és kihátráltam, fületem befogva végigrohantam a szintetikus mocsokkal borított síkátoron, ki egészen a sugárútig, ahol végre már nem szólt Mendelssohn, csak a lánctalpak, fékek, kürtök és a tömeg mormolása.

Vagy a felejtés, vagy a gyűlölet. Bár a gyűlölet azt jelentené, hogy nem kell feladnom, nem kell elengednem, továbbra is kapcsolódom hozzá, mintegy egyoldalúan meghosszabbítva történetünket, és az idők végezetéig húzhatnám, sohasem ejteném le, sohasem menteném meg, fognám a csuklóját, elfehérédet ujjakkal szorítanám, ő pedig hol lenézne a mélybe, hol felnézne rám, a szája mozogna, de nem hallanánk a szavakat, miközben múltának az évek, és az egész valami szárnalmas népszínmű zárójelenetévé aljasulna, silányulna, úgy hogy elengedtem a kezét és reméltem, hogy a sikoltása egyetlenegyet, afféle tiszteletkört, hogy elköszönjek a keménymagtól, azoktól a megszállottaktól, akik egészen idáig elkísértek. Ez a könyv az.

Nagy vizek mellett az idő

A jegyzőkönyvben az állt, hogy Rodríguez lába lecsúszott a fékpedálról, és elvesztette a jármű fölött az uralmat. A cég ügyvédei katonás monotoníával hajtogatták, nem színezték, nem változtatták meg még a szórendet sem: *lába lecsúszott a fékpedálról, és elvesztette a jármű fölött az uralmat...* Akik viszont látták, amikor lefordult az útról, és behajtott az ünneplő tömegbe, azt állították, hogy mosolygott. Mosolya olyan volt, akár egy letépett köőröm helye, mint egy gödör emléke, valaminek a múltja, ami már nincs és nem is lesz, mert könnyebb nélküle a világ. Amikor a fal felé fordulsz, és hányasz, mert tudod, hogy amit elfelejtesz, örökre megmarad, savas gyomortartalmat öklendezel, könnyeid képek, könnyeid elharapott félmondatok.

Ettől a pillanattól kezdve kellene számolni az éveket. Ebben a pillanatban valahol az Urál másik oldalán pattogó hangon végrendelkezett a Savvakkal Telt Anya első papnöje, *aki még látta az entitást, aki kiharapott egy darabot a világból, amikor megszülte a dogmát, látta a lényt, akit megfelelő szavak híján Anyának neveztek el az emberek, és aki Savval volt teljes, ezért nem hatott rá a tér, és ezért nem ártott neki az idő.* Tanítványai rettegve jegyzeteltek, a szavakkal bíbelődtek, amiket feléjük vakkantott, és kerülték a tekintetét. Ő volt a kulcs, aztán már nem ő volt a kulcs, és a két pillanat között nem volt semmi. *A dogma: az Anya elment és nem ment el, az Anya figyeli a pulzusodat, és akkor állítja meg a szíved, amikor akarja. Nincs itt, de itt van, mert az időben jár, és az idő átengedi. Egyedül őt, egyedül. Bármikor kereszteszheti a jelent.*

Egy óceánjárón a krupió kimondta végre, hogy *senki többet*, és többet senki sem törődött semmivel. A félbevágott univerzum felfénylő metszete alaktalan foltként pezsgett és ragyogott, míg meg nem szokta a szem, *ami nem volt*, és az alaktalanság kavargó álcája mögött észlelni kezdte a sötét sziluettet, szerényen lehajtott fején a még sötétebb szarvakat. Ez volt az egyetlen pillanat előre és hátra a végig és a kezdetig, amikor nem volt a világegyetemben fehér, de nem volt senki, aki ezt látta volna. *A dogma pedig* – köpte a remegő novíciák arcába Anya második szent szolgálólánya – *a lény maga, aki fehér háttér előtt fehér, de mégsem láthatatlan, a lény, aki felfénylik, de mégis láthatatlan, mert önmagában él.* Nem várta meg, hogy befejezzék az írást. – *A dogma hófehér. Végigtekintve a megbánás korának recsegő és értelmetlen évein, nem mondhat mást, aki lát, mint hogy mostantól felejteni kell, ne legyen írás, mert ez a dogma, ne legyen történet, ne legyen sokatmondó pillantás, ne legyen tanítás többé, ne legyen történelem. Most pedig távozhattok, innentől egyedül megyek tovább.*

Ugyanebben a pillanatban kiszálltam a helikopterből, ami visszavitt a körletbe.

Három hét megfigyelés után visszatértem a vállalati egységhez. Ismerős arcokat kerestem, és csak fél füllel figyeltem a kiabáló bennszülöttekre, akik a szedett-vedettnek látszó, de gyakorlatilag áttörhetetlen kerítés előtt ácsorogtak, mutogattak rám, miközben elfordították tekintetüket, csak az ujjukkal követték, ahogy elhaladtam a portaszkenner előtt, és bementem a központi konténer ajtaján. Mutogattak és magyaráztak, hajtogattak valamit nyivh-mandarin keveréknyelvükön, ami úgy hangozott, mintha orosz akcentussal énekelné a japán himnuszt egy haldokló tevé. Sápadtak és idegesek voltak, de mindig sápadtak és idegesek voltak, ha éppen nem voltak részegek, mert akkor sápadtak és dühösek. Tisztaiban voltak a helyzetükkel, tudták, hogy a világ segglyukába születtek bele, és nincs kiút, hogy is ne lettek volna idegesek. Most azonban a szokásosnál idegesebbek és sápadtabbak voltak. Hirtelen megfordultak, és elindultak a falu központja felé, ahol az *aindāniyh* háza állt, az egyetlen viskó, aminek még ablaka is volt, nem csak falai.

– *Mi bajuk ezeknek?* – kérdeztem az első szembejövőtől, de az le sem lassított, én pedig nem foglalkoztam tovább a falusiakkal, inkább lejelentkeztem a koordinációs titkárságon, ahol a vállalati zsoldosokat irányító tanácsadó irodája volt, és megtudtam, hogy szakaszomat a Priargunszki járásba, Pogadajevo alá vezényelték, a Szibériai Szövetségi Körzet egykori határvárosának közelébe, ami most egy harminc köbkilométeres fertőző góc volt, ami arra várt, hogy felássák, becsomagolják és kilőjék a Napba. A tanácsadó forgatta a papírjaimat, rakosgatta maga előtt, aztán megköszönte eddigi munkámat, és további sok sikert kívánt, az utasítás szerint ez most ennyi volt, de a későbbiekben feltétlenül számítanak a közreműködésemre, vonatjegy, félhavi fizetés, személyes tárgyak, már kinn is voltam az ajtón.

Minden igaz volt, amit a hang mondott, és minden pontosan ugyanúgy történik meg újra, ahogy már megtörtént egyszer, amikor még nem volt történelem.

A jármű, amivel Rodríguez a tömegbe hajtott, a Nexter, a Thales és a Renault TruckDefense konzorciuma által gyártott EBRC Jaguar nitrogénhajtású, lövegekkel felszerelt változata volt, egy igazi huszonöt tonnás rohadék, amit nem állít meg kívülről senki, amíg ki nem fogy belőle az üzemanyag, vagy össze nem zuhan az ég a földdel.

Huszonöt tonna fehér felsőbbrendűség és végtelennek tűnő mozgási energia.

Az EBRC áthajtott a törzsfőnök családján, a gyermekkoruson és a saját ügynökükön is, aki már négy éve készítette elő a térség vezetőit az érkezésükre, kiemelve minden alkalommal, hogy a kereskedelmi-politika kontingens a leghatározottabban elzárkózik a beavatkozástól a helyi hatalmi viszonyokba, az átnevelő tábortokat elkerülhetetlen és fontos oktatási intézményeknek tekinti, melyek a térség belpolitikájának azon szegmenséhez tartoznak, amibe sem belelátni, sem beleszólni nem akar, a különítmény céljai annyira békések, mint John Lennon és Teréz anya közös gyermekének álma a hetedik születésnapjának éjjelén.

Most pedig összeroppantott koponyával feküdt két nyolcéves forma fiú között, akinek hiányzott a felsőtestük. Rodríguez 30 másodperc alatt cseszte szerteszéjjel a majd' fél évtizedes előkészítő munkát, amibe 6 állam titkosszolgálat és 12 vállalat ölt bele irtózatossá, és később is csak annyit volt hajlandó mondani, mielőtt eltűnt a nyugati féltéke legnagyobb börtön-pszichiátriai komplexumában, hogy fehér volt minden, gyönyörű, felolgozhatatlanul hívogató fehér.

Először csak valami morgás volt, mintha illetlennek tartanák a sikoltozást.

Ekkor a páncélozott szállító-felderítő abbahagyta a gyilkolást, megállt, és remegni kezdett, mint összeomló csillagok közelében az idő.

Aztán elkezdődött.

Aztán befejeződött.

72 óra múlva ismét béke volt. Ez a mostani béke, ezekkel a törvényekkel, ezekkel a dogmákkal. Rá sem ismertek volna a világra a földlakók, ha nem a szemük előtt változik át azzá, ami. De így kénytelenek voltak elfogadni, hogy mostantól itt fognak élni, és ha emlékeznek, csak rontanak a helyzeten.

– *Megjött a halott ember, azt kiabálták az előbb a kapu előtt.* – A legendaosztag jeltolmácsa volt, harmincas nő, nagy, barna szemekkel. Felvontam a szemöldökömet. – *Minden nép legendájában van egy szűz, aki istent szül, és valaki, aki majd egyszer eljön. Itt is így van, de aki eljön, az nem megváltja a világot, hanem feláldoz mindent, aztán testükkel eteti az éhes csillagokat, és előtte jár a halott ember, aki nem tudja, hogy halott.*

Nem szóltam semmit, indultam tovább az állomás felé, a tolmács pedig a földet bámulva, fojtott hangon beszélt tovább. *Ha megkérdeznéd, azt válaszolnám, hogy köszönöm, jól vagyok, nyugtalan, piszkosfehér vizek felett lebeg a lelkem, és háborúról álmodom* – ezt hallottam volna, ha még hallótávolságon belül vagyok, de fontosabb dolgom volt, *mittudomén*, valami halaszthatatlan, abban reménykedtem, hogy felkapaszkodhatok valamelyik teherautóra, mert az állomás legalább hat kilométerre volt, az út ráadásul keresztülvágott a falun.

Para-Kovács Imre: 1965-ben egy meglehetősen szeles napon, természetes úton jöttem a világra, már amennyiben természetesnek nevezhető az anyaméhből minden előzetes figyelmeztetés nélkül Miskolcon kikötni. Később ezt korrigáltam, és Budapestre költöztem. Írok, basszusgitarázom, beszélek. Szeretem a macskáimat és még vagy két-három embert.